

Brigadör Eva Persson, Stockholm

2012-09-21

En försommardag i juni i år fick frälsningsofficeren brigadör Eva Persson sina himmelska order. En grupp strängmusikanter från Templet i Stockholm var hos Eva för att uppvakta henne på hennes 96-års dag, och det var bara någon vecka senare som hembudet kom. Vi som var där, var glada över att få träffa henne. Strax innan vi skulle gå sa Eva: "Bed med mig" och det kändes som en förmån att få göra det.

Hon sa också flera gånger: "Jag vill hem", och vi tolkade det som att hon längtade efter att få sjunga med i den himmelska strängmusiken och att hon kände att det verkligen var dags att lämna den här jorden. Då visste vi inte att det var sista gången vi vinkade till Eva.

Eva Persson blev frälsningsofficer 1940. Hon fick sina första order till Nora och eftersom militären behövde Krigsskolan där frälsningsofficerare utbildades så blev det ingen riktig avslutning utan Eva fick själv ha sitt förbundsmöte och skriva under sitt förbund med Gud vid en köksstol i Nora. Den så kallade Förbundsdagen är ju annars en mycket högtidlig dag som de blivande officerarna firar tillsammans alldeles innan man blir utnämnd till officer i Frälsningsarmén.

Eva Persson har under sitt liv tjänat som officer vid kårerna i Lindesberg, Norberg, Hedemora, Enköping, Åmål och Karlskoga. Därefter arbetade hon med Efterkrigshjälpen, på högkvarterets finansavdelning och sedan som sekreterare på Fältexpeditionen. Den tjänsten varade ända tills hennes pensionering.

Förutom sin tjänst som officer var hon en trogen soldat och strängmusikant i Templets kår i Stockholm. Där var hon även en självskrivna auktoritet som söndagsskollärare under många år.

När jag var strängmusikledare var Eva en av de mest trogna strängmusikanterna som alltid var med på möten och övningar. Eva bodde på Grevturegatan tillsammans med sina föräldrar och närheten till kåren var viktig.

Många har sagt att Templets strängmusikkår hade ett speciellt "sound". Det klingade på ett särskilt sätt, både i möten och på grammofonskivor. Jag tror inte jag överdriver när jag säger att Eva var en av de 4-5 sopranner som utgjorde det "soundet". Eva hade en riktigt vacker röst, och ibland kan man faktiskt urskilja just hennes röst på äldre grammofoninspelningar. Men hon sjöng inte gärna solo. Det var synd!

På övningarna minns jag Eva som ganska sprallig, lite fnittrig och rätt pratglad. Hon trivdes och man märkte att hon kände sig hemma. Templet blev hennes familj. När vi gjorde resor med strängmusikkåren var det oftast lössläppta damer med mycket skratt och roliga historier. Under resans gång var Eva inte sen att greppa mikrofonen och berätta något tokigt eller roligt hon varit med om.

Vi fick möjlighet att skratta så många gånger åt allt som hade hänt Eva.

Hon hade också ett allvar och ett djup. I andakter på övningarna eller i gudstjänster var hon inte sen att vittna och dela med sig av andliga upplevelser.

Hon hade ingen "egen" familj sedan föräldrarna gått bort, men Templet och människorna där var så nära en familj man kunde komma.

Eva tyckte mycket om barn. Hon skulle säkert ha blivit en bra mamma om hon fått egna. Jag tror det var därför hon var en sådan bra söndagsskoleledare.

För mig var Eva en person man högaktade, hade respekt för men ändå kunde skratta med.

På äldre dagar flyttade hon ut till Täby, men trots avståndet kom hon alltid till möten och övningar.

Hon var också sekreterare för Officersbarnens förbund (OBF) under många år. Varje år skickade hon ut cirka 700 brev i kuvert som hon skrev på maskin, ett efter ett. Det fanns inga datorer då. Eftersom jag tagit över registret sedan några år och försökt uppdatera det så vet jag vilket enormt arbete Eva måste ha gjort. Hon visste verkligen allt om varje officersbarn, vilka de var, vart deras föräldrar tagit vägen, adresser, ändringar av namn och födelsedagar. Hon höll också reda på vilka som fyllde jämt och vilka som gifte sig eller avled. När det gällde OBF så VAR hon datorn, motorn och den som höll ihop det.

En speciellt tack riktar vi till Herta Wassgren som verkligen har gått den extra milen när det gällde Eva. Att komma någon gång ibland och hälsa på, är väl en sak, men att ständigt ha kontakt, ordna med saker och ting och hälsa på ofta, är något helt annat. Herta reste mellan Södertälje och Täby, ibland flera gånger i veckan, hon har gjort en stor kristen gärning och det är hon värd all respekt och beundran för.

Tempelkåren kommer att minnas Eva Persson som en inspirerande förebild, vi är tacksamma över hennes liv och då speciellt för den trogna och ansvarsfulla soldat och frälsningsofficer hon var.

Kai Kjäll-Andersson